

"מצולה"

מתוך קטלוג התערוכה "הים האחר". אוצרות: דליה מרקוביץ וקציעה עלון.

תפיסת הים כמרחב ממוגדר מנכיחה את הארכיטיפ המיתולוגי המקשר את המים עם הנשי. הנשיות נקשרת במים בדרכים רבות ומגוונות. בעוד הארכיטיפ הגברי מזוהה עם הבסיס האיתן שמעניקה היבשה, הנשיות מזוהה עם הנזילות החמקמקה המאפיינת את המים. הנשיות נתפסת כלא צפויה, אי-רציונאלית וחסרת מודעות-כהרחבה של סערת הים וגחמותיו. כיבוש הים והכנעתו הינו כיבוש הנשי. העבודות המייצגות את הים באמצעות רפרטואר של "סימנים נשיים" כמו: פסלים, פרחים ודמויות נשיות ממשיות, פורשות מנעד רחב של אפשרויות. עבודתה של הילה בן ארי (מצולה) מנהלת דיאלוג עם דימויים אירופאים קלאסיים המזהים את הים עם הנשי. בן ארי מציגה שני דימויים של פסלים "הלניסטיים" שחולצו לכאורה מן המצולות. הפסלים שקובעו אל הקיר כאובייקטים, חושפים גוף נשי צחור ועירום. הגוף העירום הוא גופה של אישה שאוכל בידי אצות ים. צבען של האצות אדום כדם. האצות המדממות הפרושות כרשת דייגים, מכסות את שטח הפנים של הגוף, שנוקב בתפרחת של נימים אדומים. הגוף הצחור, האצילי, החלבי, הפך לגוף פרום וקטוע. שני הנוזלים: המים והדם, מתחברים באופן אורגאני אל הנשיות ש"נולדה מן הים", כדוגמת ונוס שעלתה מקצף הגלים. ההאנשה של אירופה כדמות אישה, מעוגנת אף היא במסורת תולדות אמנותית רבת שנים. "אירופה" של בן ארי היא אירופה מתפוררת שטבעה בים.